

A képekről

„Ez a 'hadtáp' munkacsoport konkrétan a legnagyobb poén idén. És az egész NKT-örület legnagyobb vívmánya. Ehhez képest petíciót írni tiszta snassz.”

Az idézet a *ReSuli – Tanulóközösségek hálózata* nevű Facebook-csoportból származik. A történet, amely mögötte rejlik, egyszerűen összefoglalható: A 2019. június 11-én benyújtott köznevelési törvénymódosító javaslat nyomán megkezdődő, majd hetekig éjjel-nappal tartó munkába – értelmezésbe, kommunikációs tervezésbe és ezerszálú, online és hús-vér tájékoztatásba – merült önkéntesek fáradtságát látva a közösség tagjai laza országos minihálózatot szerveztek e hadtest élelmezésére. Az igények felméréseivel, főzéssel, szállítással. A „közösség tagjai” azt jelenti, hogy van, aki így lett az.

Szolidaritás jött létre, mert arra volt szükség éppen.

A lapszám képein persze nem 'hadtáposok' és nem ételesdobozok szerepelnek. Hanem legfőképp gyerekek. Olyan gyerekek, akik nem iskolába járnak, hanem egy-egy tanulócsoport tagjai. A képek viszont olyanok, amelyek épp készülhetnek volna egy-egy iskolában is. Tudniillik teljesen természetes, hogy a fotókon látható pillanatok – mint vizuális lenyomatok, sugallatok, kinek-mi-ugrik-be-élményforrások – megvalósulhatnak bárhol, hiszen ténylegesen nincs rajtuk *semmi különös*.

Ez a semmi különös az, ami fájdalmasan és feltűnően nem megy nekünk ma. Félünk hagyni a kis és nagyobb méretű embereket, hogy éljenek, játsszanak, tanuljanak (ezt a kettőt riadt szokásunk elválasztani), örüljenek, szomorkodjanak, és piszkosul szeressenek felelősséget érezni maguk, egymás, illetve a teremtett és az épített világ iránt. Pedig ebből föltétlen döbbenetes mennyiségű különösség születik, amit nem is lehet lefotózni, mert ott legfeljebb annyiban látszana, amennyire *már eleve benne volt* a semmi különösben.

Ezt hagyni, ez volna a bizalom. De ennek a gondolatnak csak az örül, aki még szeretne bizalmat érezni.

Most olyan időket élünk, amikor az erőink nagy részét elveszi, hogy védekezzünk valami ellen. Ezt a valamit legtöbbször „a mások” hordozzák. A mások azok, akik sosem azt csinálják, ami *nekünk* jó. Ők azok, akiket ki kell oktatni, vagy akik kioktatnak minket, ők azok, akiket szűrni, képezni, felzárkóztatni, ellenőrizni, irányítani és korlátozni kell – vagy akik ugyanezt akarják tenni velünk.

De van olyan, amikor hirtelen nem tudjuk, melyik a „mi” és melyik az „ők”. Lehet, hogy ők is mi vagyunk?

Ennek a kérdésnek lehetne örülni, mert akkor lehet lépni a szolidaritás felé.

A képeket és a címlapon szereplő fotót a ReSulitól kaptuk. A képek melletti idézetek a közösség 2019 nyári hónapjaiban zajlott facebookos beszélgetéseinek részletei. Láthatók-olvashatók a **39., 48., 65., 77., 95., 101., 106., 114.** és **135.** oldalon. (VA)